

En Farlig Affär

Det var tredje dagen i Rom och jag var fortfarande intrasslad i den italienska byråkratin. Helgen hade passerat och det var nu måndag. Regnet öste ner och vad som skulle ha blivit en dag av planlöst vandrande genom Pignetos skitiga gator, på jakt efter ett pittoreskt litet fik där jag skulle ta en *caffè lungo* och skriva om min upplevelse hittills, den dagen var sedan länge förbi, tack vare det obarmhertiga regnet som vällde ner utanför. Klockan närmade sig fyra och jag hade inte gjort nånting idag. Att bara sitta här stressade mig och ångesten, som alltid låg latent, började växa i styrka. Jag var rädd, för vad gjorde jag här? Här där jag skulle vara i ett halvår. Ett halvår. Jag hade inte ens klarat av tredje dagen. Hur ska detta gå? Tankarna blev mörkare och började söka efter problem: CSN kommer inte att gå igenom. Då måste du åka hem igen, med svansen mellan benen. Om inte annat så kommer du att bli rånad, om inte nedslagen, och även om du tar dig ut ur den knipan så kommer du att tappa bort dina nycklar på vägen hem, din lilla, lilla människa som har tagit sig vatten över huvudet. Du vet ju inte ens hur tvättmaskinen fungerar! Men där tog det stopp. Det var nästan förvånande. I vanliga fall kan jag trycka ner mig själv i en god halvtimme, men i jämförelse med allt jag hade varit tvungen att lösa för att komma hit så framstod problemen framför mig som ganska futtiga. Hur jag än vred och vände på det så var jag ju här nu. Saker var satta i rörelse och de var nu bortom min kontroll; jag kunde inte annat än att flyta med. Men det hindrade mig inte ifrån att vara uttråkad.

Så var det. Jag hade tråkigt och av någon anledning gjorde det mig panikslagen. Det var inte hemlängtan, och det var heller inte att jag saknade Susanne. Det var något annat. Affären med henne, och det mesta andra med Göteborg, började mer och mer kännas som att det var förbi och det kändes bra. Likväl gjorde tristessen mig tokig. Något var jag tvungen att göra, att bara sitta här och tvångsmässigt uppdatera facebook funkade inte. Vad gör man då? Ja, det var väl helt enkelt dags att uppdatera min Tinderprofil igen.

Det tog en stund att få till en bra bild. Jag är ju inte direkt fotogenisk. Och sen var jag tvungen att uppdatera profiltextern. Det tog lite emot, för den förra, som jag hade använt i Sverige, var jag ganska nöjd med. Jag klurade lite på om man skulle behålla den, men jag för generellt för lite matchningar som det är. Det är alltför vanskligt att bara rikta in sig på svenskar. Det kan jag testa efter en månad.

Med det gjort så var det bara att börja svepa. Jag gillade inte den här appen. Hade aldrig gjort det. Folk sa att den gav bra självförtroende och om det är sant så måste jag använda den fel. Mitt självförtroende hade verkligen behövt en boost just nu. Det hade tagit hårt att träffa Susanne igen, efter vårt tidigare uppbrott i början av februari och sen dess hade saker gått alldeles för fort. Vi hade börjat ses igen. Alla sa att det var en dum idé och som vanligt hade alla rätt, men det kunde ju inte

jag veta? Jag ville ju bara träffa henne igen och jag tänkte, eller jag intalade mig själv åtminstone, att det skulle vara okej. Så vi tog en drink, såg en film, lyssna på en konsert, åt choklad och drack bubbel en kväll och vips så var fast i min skalle igen. Ända skillnaden nu var att jag satt i ett tomt rum i ett regnigt Rom och undrade vad hon hade för sig.

Under ett ögonblick satt jag fast med telefonen och stirrade planlöst i väggen. Regnet smattrade på. I ett försök att skaka av mig började jag svepa. Det gick ganska trögt och jag började må ännu sämre. Att maniskt svepa höger utan att få en ända matchning bekräftade bara att jag var kort, fet och ful. Tills att det plötsligt plingade till. Jag hade fått en match: Isabella. Hon hade mörkt hår, klippt kort med gröna ögon. På sin bild log hon. Ett avväpnande leende, som samtidigt verkade dölja något jag inte riktigt kunde placera. Knappt hade jag hunnit fundera över det innan hon skrev:

- You look like a fun person!

Det här verkade ju lite för bra för att vara sant.

...

Vi skrev lite löst om mina första dagar i Rom, hur jag fann staden och folket, vad jag skulle jobba med och hur jag kände för det, och om jag hade något mål med min vistelse här, ja vi skrev väldigt mycket om mig och det gjorde mig illa till mods, för jag hade fått förklarat att män som bara pratar om sig själva är svin, och det ville jag ju inte vara, så jag visste inte bättre än att fråga om hon inte ville ta en drink istället? Det ville hon, nu med detsamma till och med, för hon var i krokarna och hade lite tid över. Ett sådant förslag tackar man ju inte nej till och fyrtio minuter senare gick jag mot baren hon föreslagit, där det spelades nedstämd house, i mitten av Pigneto.

Det var ett tag sen jag var på dejt, så jag var lite osäker kring hur man nu betedde sig egentligen. Jag hade nog klätt upp mig lite väl dessutom, med både kavaj och slips. Detta gick inte Isabella obemärkt förbi, vars stil nog bäst kunde beskrivas som funktionell, rent ut sagt intetsägande; det var som att hon smälte in i omgivningen, där hon satt, uppklädd i ett urbant kamouflage. Samtidigt gick det inte att undgå att hon var där. Det var hennes person, inte hennes stil, som fångade min uppmärksamhet.

- You certainly look dressed to save the world Tomas

- Oh I thought you were the one in need of saving?

En förvånad tystnad, följt av ett förlösande skratt. Det började bra.

...

Det visade sig bli en väldigt rolig förstadejt. Allt det där svarta som annars brukar följa med hade lagts åt sidan. Ikväll skulle vi ha kul. Det var vår outtalade överenskommelse, ett *gentlemen's agreement* om man så vill, och vi förde

diskussionen mot det lätta, det upplyftande, det som ger en glädje och energi, och roligt var det så vi beställde en drink till och pratade lite mer om hur knäppt det kan vara ibland, och när stämningen var så god hade det ju varit oartigt att sluta, så vi tog oss ett glas till, ja varför inte ta in en flaska istället? och så fortsatte det. Att det kunde vara så här roligt att dejta hade jag aldrig föreställt mig. Jag kände mig stark, självsäker, så bra att jag frågade om vi inte skulle ta nästa drink hemma hos mig istället. Till min förvåning gav hon mig då en kyss och sa sedan att hon "bor med största sannolikhet bättre än mig", betalade vår nota, och drog med mig till sin bil. Jag är medveten om att kulturen är annorlunda här nere när det kommer till alkohol och bilkörning, men att vi skulle sladda ut i den galna italienska trafiken nu, efter fyra timmars stadigt drickande, kändes en aning magstarkt. Men vad gör man inte för att få ligga?

Hon körde som ett proffs. Det var helt sjukt, faktiskt. Som att vi spelade in en Jason Bourne-film. Tjugo minuter senare var vi framme, någonstans i Rom. Jag hade ingen aning om var, men vem bryr sig, för nu var vi på väg upp till hennes lägenhet. Nycklar fumlas fram, skor sparkas av, kläder rycks bort och hon knuffar ned mig i sängen, ger mig en örfil och rider oss till ömsesidigt klimax.

Italien, inte så dumt ändå.

Efteråt, när vi delade en cigg, la jag märke till att hon var vältränad. Inte på det där muskulösa sättet, mer som någon som tränar kampsport och yoga, och inte heller så som de som bara tränar, det var mer som att hon faktiskt kunde använda sina muskler. Det märktes om inte annat under akten, när hon tryckte ned mig och höll mig fast. Jag hade inte kunnat, om jag så velat, ta mig loss. Inget mig emot, tvärtom; jag kände en enorm, oväntad njutning av att vara låst i hennes armar. Men det var inte det som gjorde mig förvånad. Hennes kropp var tilltyglad. Fylld av ärr, med blåmärken över hela bålen.

- Did you get into a fight or something?

Hon flinade, tog ciggen ifrån mig och rökte en stund under tystnad.

- Do I scare you?

- No not really. Im just curious of how you got your scars?

- *Did I ever told you how I got my scars?*

- Haha! No, that's why Im asking.

- It's from work mostly.

Hon passade tillbaka cigaretten till mig. Den började närma sig filtret. Det var en fin lägenhet hon hade. Stor, spartanskt inredd med högt i tak. En ljuv bris kom ifrån det öppna sovrumsfönstret som fångade upp röken, lekte med den, tills att den inte längre syntes, och kvar var bara en bränd doft av papper och tjära. Jag fimpade och ställde undan askkoppen. Här hade jag velat bo.

- So what is it that you work with?

- What's with all the questions?

- I don't know... I just wanna know a bit about you I suppose

- You're sweet, svarade hon med ett sorgset leende, but Im not really in the mood to talk shop now. It's quite stressfull at times.

- Then let us just enjoy this moment, svarade jag och drog henne till mig.